

# Умираючий геній

Новаліс

Прийди, жадана! Знов не позве тебе  
Мій голос; мить прощання наблизилась.  
Чого шукав, знайшов я нині,  
І чаклування окови тануть.

Поглянь: істота красна, володарка  
Руйнує чари; довго і марно я  
Вглядався в кожен трон; нарешті  
Чую за ними отчизни поклик.

В глибу земної форми палає вже  
Потужно тайний племін — моє старе  
Єство: хай будеш ти жерцем і  
Спів повороту співай офірі.

Візьми ці віти, ними покрив мене  
І проти сходу пісню узнесу  
Співай, допоки сонце зійде:  
Двері прасвіту мені відкрити.

Покров, що слав мені аромат колись,  
По тому, злотний, в доли опуститься;  
Хто дише ним, в любові вічній  
Ревне клянеться княгині красній.